Ч. 79 Недѣля 11 цвѣтня (23) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани̂.

Рекламаціи неопечатани̂ вôльни̂ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Надзôръ надъ повѣтами и громадами.

Въ выконаню надзору надъ репрезентаціями повѣтовыми перевѣвъ Выдѣлъ краєвый въ 1892 р. люстацію выдѣлôвъ повѣтовыхъ въ Бережанахъ, Чорткове, Долинѣ, Дрогобичи, Горлицяхъ, Городенцѣ, Яслѣ, Короснѣ, Пильзнѣ, Пôдгайцяхъ, Рогатинѣ, Снятинѣ и Залѣщикахъ.

Въ справозданю, приготовленôмъ въ сѣй справѣ для Сойму, пôдносить Выдѣлъ краєвый, що выдѣлы повѣтови̂ уважають взагалѣ люстрацію яко помôчь фахову, удѣлену имъ Выдѣломъ краєвымъ и беручи участь въ тыхъ люстраціяхъ, старають ся безпроволочно ухвалами усунути всяки̂ хибы. Дѣяльнôсть Выдѣлу краєвого приносить отже въ тôмъ напрямѣ повѣтамъ на всякій случай користь. Коли бо не завсѣгды удає ся Выдѣлови краєвому заохотити поодиноки̂ выдѣлы повѣтови̂ до енерґічнѣйшои и успѣшнѣйшои дѣяльности у всѣхъ галузяхъ господарства повѣтового, позаякъ въ автономічнôй системѣ залежить то вôдъ бôльшои або меншои ревности якъ також вôдъ уздôбненя осôбъ, беручихъ участь въ працяхъ репрезентацій повѣтовыхъ, то у всякôмъ случаю — на думку Выдѣлу краєвого — осягає ся поправу адміністрацiѣ въ трохъ напрямахъ, а именно: черезъ упорядковане рахунковости и касовости, вôдтакъ черезъ усунене вôдъ службы автономічнои функціонарѣвъ, котри̂ допускають ся надужить, а котри̂ то надужитя выходять на верхъ звычайно ажь при люстраціи, и въ кôнци черезъ орґанізоване лѣпшого надзору надъ громадами, особливо же сѣльскими. И въ мынувшôмъ роцѣ богато люстрацій мало той наслѣдокъ, що выдѣлы повѣтови̂ повôддалювали безпроволочно функціонарѣвъ повѣтовыхъ, котрымъ доказано, що допускають ся надужить.

При выконуваню начального надзору надъ дѣяльностію маґістратôвъ и зверхностей громадскихъ, якъ також надъ основнымъ майномъ громадъ и заведень громадскихъ зарядивъ Выдѣлъ краєвый розслѣджене господарки громадскои черезъ свои орґаны зъ малыми выимками лишь въ такихъ выпадкахъ, де о то выдѣлы повѣтови̂ або громады сами̂ просили, и то найчастѣйше на коштъ повѣтôвъ або громадъ.

Въ той способъ розслѣдивъ Выдѣлъ краєвый черезъ комісію делеґовану вôдъ себе господарку мѣста Кракова зъ причины затягненя тою громадою позички въ сумѣ 1,500.000 зр. и удѣленя для тои позички краєвои поруки.

Въ дальшôмъ ходѣ розслѣдивъ Выдѣлъ краєвый господарку Подґужа, Бережанъ, Сянока, Пôдгаєць, Кентъ, Добромиля, Бурштина, Букачовець, Гучка, Калуша, Борислава и Бѣча.

Въ Бѣчу вôдкрывъ Выдѣлъ краєвый дуже значни̂ непорядки и занедбаня а въ цѣли ихъ усуненя выдавъ вôдповѣдни̂ порученя. Колибъ однакожъ то зарядженє не помогло, возьме ся Выдѣлъ краєвый до найострѣйшихъ средствъ, означеныхъ въ законѣ громадскôмъ.

Зъ причины справдженыхъ неправильностей въ зарядѣ громадскôмъ, розвязано, якъ звѣстно, раду громадску въ Ряшевѣ. Такъ само розвязано рады громадски̂ въ Тернополи, Долинѣ и Закопанôмъ.

Пôдносячи уємни̂ стороны въ господарцѣ поодинокихъ повѣтôвъ и винимково примѣнени̂ острѣйши̂ средства зарадчи̂, котри̂ на 6000 громадъ взагалѣ а звышь 300 мѣстъ и мѣсточокъ въ подрôбности дуже малый процентъ представляють, пôдносить Выдѣлъ краєвый въ своимъ справозданю, що на пôдставѣ пороблєныхъ спостережень, вôдносины особливо въ бôльшихъ мѣстахъ обнятыхъ закономъ громадскимъ зъ 1889 р.. консолідують ся рѣшучо и дôдатна дѣяльнôсть радъ мѣскихъ и маґістратôвъ зъ малыми выимками стає ся видною.

Лишь одна обставина може на будучнôсть выкликувати певну обаву, а именно, що громады мѣски̂ мають переважно за надто велику охоту до затяганя довгôвъ, а репрезентаціи повѣтови̂, затверджаючи̂ позычки, не завсѣгды и не всюды кладуть успѣшну таму докладнымъ розслѣдженємъ потребъ громадскихъ, струтинованємъ плянôвъ и кошторисôвъ инвестіційныхъ та допильнованємъ того, щобы позычки уживано лишь на ти̂ цѣли, на яки̂ они були затягнени̂. Выдѣлъ краєвый заповѣдає однакожъ, що и въ тôмъ напрямѣ поробить вôдповѣдни̂ зарядженя.

Загальни̂ зборы „Рускои Бесѣды“.

I. Въ середу вечеромъ вôдбули ся загальни̂ зборы „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ при дуже великôй участи членôвъ. Зборы вôдкрывъ голова товариства дръ Д. Савчакъ а згадавши теплымъ словомъ про покôйного дра Ю. Целевича завôзвавъ зôбраныхъ, щобы черезъ повстане вôддали честь покôйникови. По вôдкрытю засѣданя вôдчитано протоколъ зъ попередныхъ зборôвъ а вôдтакъ наступили поодиноки̂ справозданя.

Проф. К. Лучакôвскій здававъ справу зъ дѣяльности уступаючого выдѣлу. Выдѣлъ сповнивъ всѣ порученя попередного загального збору, постаравъ ся о лучше и выгôднѣйше помѣщенє, устроивъ кôлька забавъ и т. д., хочь головну увагу єго займала справа театру. Выдѣлъ вôдбувъ 32 засѣданѣ, а зъ тыхъ одно тревало цѣлый день, друге же вечерами черезъ три днѣ. Розходило ся тогды о справы театру. Справозданє зъ дѣяльности выдѣлу приняли

30)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

О десятôй зъ рана появили ся перши̂ гостѣ и то якъ разъ таки̂, котри̂ анѣ не заповѣдали ся, анѣ котрыхъ взагалѣ не сподѣвано ся. Коли Павло побачивъ ихъ, то заразъ прийшло єму на думку:

— Чи выстане тои ѣды и напоѣвъ для нихъ, що я маю? — а чимъ бôльше приѣзджало повозôвъ и вôзкôвъ, чимъ бôльше зовсѣмъ чужихъ людей подавало єму руки, убрани̂ въ чорни̂ рукавички, тымъ бôльше зростала єго тревога, тымъ голоснѣйше дзвенѣли єму въ ухахъ слова: „Того, що ты приготовивъ, певно буде за мало!“

Батько мавъ нинѣ знову свôй день величности.

Сидѣвъ розпершись у переносимôмъ крѣслѣ, мовь на престолѣ — зъ двома старшими сынами коло себе, мовь васалями — и позваливъ подивляти себе и свôй бôль.

Коли тôлько якій новый гôсть приступивъ до него, вôнъ стискавъ подану собѣ правицю обѣручь, неначе то вôнъ высказувавъ прибувшому своє спôвчутє, схилявъ мовь вôдъ тяжкого болю голову и говоривъ придавленымъ сумнымъ голосомъ уривочни̂ слова, якъ: „Ой, покинула насъ, покинула!... Нема вже єѣ, нема!... Не стало бальсаму на раны серця! Нехай небо нагородить єѣ за те все, чимъ противъ неи земля провинилась!...“ и тымъ подôбни̂ пусти̂ фразы.

Ти̂ помпатични̂ фразы перебивавъ вôнъ собѣ нагло покликами до Павла:

— Мôй сыну, не тямишь о винѣ! — Мôй сыну, панъ Віґманъ просить о циґаро! — Мôй сынку, уважай добре, щобы нашимъ гостямъ не збувало нѣчого!

Павло бѣгавъ вôдъ одного до другого, мовь кельнеръ, зъ тревогою числивъ фляшки, котри̂ незвычайно скоро ставали порожни̂, и завидувавъ сестрамъ, що въ гарныхъ жалôбныхъ сукенкахъ спокôйно могли собѣ сидѣти въ кутику, плакати и слухати розрадъ будучои братовои. О тыхъ сукняхъ жалôбныхъ зовсѣмъ забувъ у своимъ обчисленю; щастє було, що купець давъ му ихъ на кредитъ, бо инакше сестры не були бы могли й показати ся на похоронѣ.

Вôнъ самъ у своѣй сивôй непозорнôй одежи выглядавъ зовсѣмъ такъ, якъ бы не належавъ до жалôбнои родины и справдѣ бôльша часть гостей, котри̂ єго не знали, переходила попри него байдужно и хиба ажь тодѣ дôзнавалась, хто вôнъ, коли подававъ имъ вино або циґара.

На подвôрю зôбрала ся громадка незнакомыхъ женщинъ, котри̂ любили небôжку за єѣ тиху и людяну вдачу; хотѣли прилучити ся до похоронного походу, зовсѣмъ не думаючи входити въ товариство, що въ домѣ зôбралось.

Однакъ соколиный зôръ батька, котрый нинѣ подобавъ на вожда въ поли, замѣтивъ ихъ сейчасъ.

— Павле, мôй сыну — сказавъ до него — выйди-но на подвôрє и проси ти̂ панѣ, щобы увôйшли до дому жалобы.

Павло вволивъ волю батька вагаючись, бо не знавъ, якъ ти̂ панѣ просити. Коли ставъ на порозѣ, сейчасъ замѣтивъ Ґальшку, котра въ простôй чорнôй сукенци стояла помѣжъ селянами и держала въ руцѣ вѣнець зъ бѣлыхъ рожь. Якъ лишь побачила єго, очи зайшли ѣй сльозами.

Та хвиля зробила на нѣмъ таке враженє, що єму здавалось, чи не добре було бы прискочити до неи, сховати голову у фалдахъ єѣ сукнѣ и разъ уже выплакати ся, але довкола стояли люде и дивились на него. Вôнъ поклонивъ ся незручно и сказавъ:

— Батько казавъ менѣ просити васъ пôти до покôйницѣ.

зборы майже безъ дискусіѣ, а проф. В. Шухевичь зложивъ „Бесѣдѣ“ подяку за те, що вôдступае свою салю на пробы „Бояна“ и на сходины „Клюбу Русинокъ“.

Господарь Бесѣды проф. Иларій Огоновскій здававъ справу зъ руху членôвъ товариства, вкладокъ членьскихъ и выдаткôвъ на удержане товариства. Членôвъ числить Бесѣда сего року 112 (о 14 менше якъ въ роцѣ 1892, а то зъ тои причины, що кôльканацять членôвъ перенесло ся зô Львова на провінцію; однакожь на ихъ мѣсце вступають инші.

Бесѣда мае выдатки великі (самъ льокаль коштуе 610 зр.) однакожь розходы покрывають ся доходами, а колибъ всѣ члены платили свои вкладки правильно, мали бы ще бôльші выгоды въ товариствѣ. „Бесѣда“ спôльно зъ „Просвѣтою“ вôдступають безплатно одну комнату академічному товариству „Ватра“. Справоздане господаря приняли зборы майже безъ дискусіѣ.

Касіеръ проф. Громницкій здавъ справу зъ трохъ фондôвъ: зъ власного фонду Бесѣды, зъ емеритального фонду артистôвъ и зъ субвенціи одержанои вôдъ выдѣлу краевого на театръ въ роцѣ 1892-ôмъ.

I. Фондъ „Рускои Бесѣды“

выносить зъ д. 15 цвѣтня сего року	5.054·79 зр.

II. Фондъ емеритальный артистôвъ

виносивъ зъ кôнцемъ р. 1891 .	1.250·29 зр.
Въ р. 1892 прибуло . . .	253·26 „
Разомъ .	1.503·55 зр.

III. Зарядъ субвенціѣ для театру.

Приходъ.

Субвенція соймова . . .	7.250·— зр.
Останокъ зъ року 1891 . .	7·40 „
Разомъ .	7.257·40 зр.

Розходъ.

Субвенція выплачена директорови Биберовичеви . . .	5.400·— зр.
Льокаль на канцелярію . .	240·— „
Репертоаръ	394·60 „
Бібліотека театральна . .	181·56 „
Пôдмога персоналеви театральному	305·— „
Пôдмога п. Кравчукôвнôй на науку въ спѣвѣ . . .	68·— „
Сиротамъ по бл. п. Стефуракахъ .	15·— „
Кошты репрезентаційні (вѣнець срѣбный на ювілей Стечиньского 52 зр., вѣнець для пок. Плошевского 10 зр.) . .	62·— „
Оголошеня конкурсові въ часоп.	69·69 „
Кошты подорожи делеґатôвъ, Рускои Бесѣды“ въ цѣли инспекціѣ театру а вôдтакъ при нагодѣ переняття театру у власный зарядъ . . .	126·66 „
Зворотъ коштôвъ подорожи членамъ анкеты театральнои зъ провінціѣ до Львова . .	30·— „
На переѣздъ трупы театральнои зъ Коломыѣ до Долины и задатокъ новому адміністраторови театральному . . .	130·— „
Друки и книги касові для адміністраціѣ	9·30 „
Стемплѣ, порта, выдатки канцелярійні дрôбні . . .	137·76 „
Сальдо на рôкъ 1893 . . .	87·83 „
Разомъ .	7.257·40 „

IV. Фондъ на памятникъ бл. п. артиста Ивана Гриневецкого виносить . . . 27·93 зр.

По вôдчитаню справозданя касового изъ заряду субвенціѣ для театру зажадавъ дръ Ярославъ Кулачковскій подрôбного вôдчитаня выдаткôвъ на подорожи театральні а то длятого, щобы сконстатувати, чи они не за высокі, якъ то де хто говоривъ. По вôдчитаню дотычныхъ позицій сконстатувавъ дръ Кулачковскій, що выдатки ті були дуже скромні. По сѣмъ заявивъ п. Тисовскій именемъ комісіѣ контрольнои, що рахунки изъ всѣхъ фондôвъ „Бесѣды“ знаходять ся въ якъ найбôльшôмъ порядку а зборы ухвалили потôмъ абсолюторію уступаючому выдѣлови.

Переглядъ політичный.

Въ міністерствѣ справъ заграничныхъ вôдбула ся вчера нарада спôльныхъ міністрôвъ при участи президентôвъ кабінетôвъ обохъ половинъ державы въ справѣ уложеня спôльного буджету. — Угорскій президентъ міністрôвъ конферувавъ вчера черезъ пôвтора годины зъ міністромъ фінансôвъ дромъ Штайнбахомъ, а по полудни ще зъ міністрами Калляемъ и Кальнокимъ.

Румуньскій повномочникъ Панінію мае въ слѣдуючôмъ тыждни вернути до Вѣдня и тогды закôнчать ся остаточно переговоры въ справѣ румуньско-австрійскои угоды торговельнои.

Czas довѣдуе ся певного жерела, що пос. Щепановскій задумуе зложити свôй мандатъ до Рады державнои, щобы заняти ся управою своихъ предприемствъ промысловыхъ.

Россійска праса глядить теперь холоднѣйше на послѣдні подѣѣ въ Сербіи а „Новости“ доказують, що Россія не може нѣякъ числити на міністрôвъ Николича и Франасовича и що навѣть прихильнôсть Докича для Россіи не есть зовсѣмъ певна.

Вôдповѣдь Россіѣ на пропозицію Нѣмеччины въ справѣ угоды торговельнои доручено вже нѣмецкому правительству.

Зъ Бѣлграду доносять, що сербскій король повѣдомивъ родичѣвъ, що узыскавши повнолѣтнôсть, зносить заказъ збороняючій проживати имъ въ Сербіи. Королева Наталія мае бути вже въ дорозѣ до Сербіѣ. Вчера була вже въ Константинополи и зъ вôдси поѣхала дальше. — Міністеръ справъ внутрѣшныхъ поробивъ вже всѣ приготовленя до новыхъ выборôвъ и есть повна надѣя, що буде мати въ скупштинѣ величезну бôльшôсть.

Новинки.

Львôвъ дня 22 цвѣтня.

— **Перенесеня.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла офіціяла Мих. Кметовича въ Бохнѣ, а почтовыхъ асистентôвъ: Мих. Романовского въ Тернополя, Ив. Яновича въ Кракова и Волод. Матковского въ Дрогобича, всѣхъ до Львова.

— **Конкурсы.** Окружна рада шкôльна въ Чортковѣ оголошуе конкурсъ зъ речинцемъ до 20 мая на посады учительскі: въ Чортковѣ, Звинячи, Улашкôвцяхъ, Базарѣ, Бѣлôмъ потоцѣ, Хомякôвцѣ, Долинѣ, Ягольници старôй, Калинôвщинѣ, Колендянахъ, Мухôвцѣ, Ридодубахъ, Семакôвцяхъ, Слобôдцѣ джуриньскій, Свидовôй, Шманкôвцяхъ, Шульганôвцѣ, Угринѣ, Заболотôвцѣ и на посаду молодшого учителя въ Ягольници новôй. — Окружна рада шкôльна въ Лѣску розписуе конкурсъ зъ речинцемъ до кôнця мая на посады учительскі: въ Балници, Лупковѣ, Лещоватôмъ, Маневѣ, Вôльшаници, Середници ошваровôй, Телешници саннôй, Ветлинѣ, Воли миговôй, Завадцѣ, Зарочевю, Зубеньску, Смôльнику ad Балигородъ и въ Балигородѣ. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ розписуе конкурсъ на посаду експедіента почтового въ Новôмъ селѣ коло Стрыя зъ платнею 1260 зр. Подання треба вносити до 29 цвѣтня. —

Женщины увôйшли до середины дому, лише Гальшка не знала, чи йти, чи нѣ.

— А ты не пôдешь? — спытавъ.

— Мôй бѣдный, любый Павле! — вôдповѣла она и схопила его за руку.

Вôнъ замкнувъ очи и ажь заточивъ ся кôлька крокôвъ назадъ.

Запанувавши надъ собою сказавъ:

— Ходи глянути на неи, она все тебе любила...

— Павле, мôй сыну, де ты? — роздавъ ся голосъ батька зъ середины дому.

— Павле — вымовила она, а плачь перебивавъ ѣй мову — ты не повиненъ попадати въ розпуку, е ще такі, котрымъ ты... дорогій.

— Ой, справдѣ — вôдповѣвъ — знаю се... але ходи... я мушу йти наливати вино!...

Она зôтхнула глубоко, потôмъ несмѣло увôйшла за нимъ и замѣшала ся знову межи чужі жѣнки.

— Павле, ходи-но ту! — махнувъ на него батько, котрый нинѣ вмовивъ въ себе, що для него вернули часы давнои переваги дома, а коли Павло нахиливъ ся надъ нимъ, шепнувъ ему до уха:

— Чую, що нестае тобѣ вина? Що се значить? Чи ты хочешь выставити насъ на посмѣховище?

— Менѣ здаесь, що е ще кôлька фляшокъ — вôдповѣвъ Павло.

— Старай же ся, щобы тобѣ выстали, доки священикъ не прийде. Женщинамъ треба ще налити по чарцѣ, чуешь?

— Ой, кобы то вже священикъ прийшовъ якъ найскорше! — зôтхнувъ Павло, стараючись до половины тôлько наповняти чарки.

И прийшовъ вкôнци священикъ. Цѣле товариство пôшло за нимъ до комнаты, въ котрôй лежала на марахъ покôйниця. Цѣла комната купалась у свѣтлѣ сонця; промѣне его впадало крôзь листе липъ передъ вôкнами, котрі злегка рушали ся вôдъ подуву вѣтру, заламлювалось и миготѣло весело по мармуровôмъ обличю помершои.

Павло помôгъ перенести батька зъ крѣсломъ, котре уставлено въ головахъ домовины, потôмъ самъ уступивъ ся въ найдальшій кутъ комнаты и тамъ цѣле товариство похоронне, вôдвернене до него плечима, позволило ему хочь троха вôдпочати, бо вôдъ тои безнастаннои бѣганины чувъ ся дуже втомленымъ.

Однакъ годѣ було ему довго користати зъ того спочинку.

— Де наймолодшій сынъ? — спытавъ священикъ, котрый хотѣвъ, щобы цѣла родина згромадила ся коло домовины.

— Павле, дитино моя, де ты? — кликавъ батько.

Отже треба було выйти зъ кута и заняти мѣсце при домовинѣ, станути поза самымъ крѣсломъ батька.

Товариство, що зôбралось на похоронъ, почало щось шепотѣти, а декотрі ззыралися на него здивовано, немовь хотѣли сказати: „Якъ то, отже й то сынъ? Коли такъ, то мы зле собѣ зъ нимъ поступали“.

И священикови впадали такожь въ око ті миготячі промѣнѣ, що ховзались по лици помершои, и вôнъ зъ того взявъ предметъ до своеѣ промовы: „Хочь и присвѣчуе намъ земске сонце ясно, велично, веселить серця всѣхъ, але оно темне, зовсѣмъ темне въ порôвнаню зъ блескомъ небеснымъ“. По тôмъ зачавъ славити помершу и славити такожь тыхъ, що при житю остали ся, а передовсѣмъ вѣрного мужа и обохъ старшихъ сынôвъ, яко горді пôдпоры дому; а й для Павла впали кришки тыхъ похвалъ, яко для слуги, що „вѣрный бувъ свому Панови до смерти“.

Шкода тôлько, що Павло й не чувъ тыхъ медовыхъ слôвъ похвалы! Безъ однои думки въ головѣ дививъ ся вôнъ передъ себе неподвижными очима. Влѣпивъ ихъ у стяжку на материнôмъ чѣпци, котра хитали ся легенько, коли тôлько подувъ сильнѣйше вѣтеръ. Она здавала ся ему подôбною до бѣлого метелика, що махае крильцями, закимъ злетить у воздухъ.

Потôмъ накрыто вѣкомъ домовину. Въ тôй самôй хвили зъ дальшихъ рядôвъ зôбранои публики роздавъ ся страшный, проймаючій крикъ: Мамо! мамо!

Налякані, здивовані, обернули ся всѣ въ ту сторону. То Гальшка Дуґлясъ крикнула такъ, зôмлѣла и впала на руку сусѣдки, що коло неѣ стояла.

Павло зрозумѣвъ еѣ дуже добре. Ѣй прийшла на думку хвиля, коли такъ само чорне вѣко домовины замкне ся надъ дорогимъ лицемъ еѣ власнои матери. И въ глубинѣ душѣ присягнувъ собѣ, що тодѣ вѣрно стане при нѣй зъ потѣхою. И батько глянувъ въ ту сторону, звôдки крикъ выйшовъ, а зъ его лиця можна було выразно вычитати пытане: „То й она тутъ?“

Гальшку перенесли до слѣдуючои комнаты, а двѣ женщины лишились при нѣй, поки не прийшла до себе. А домовина выне-

Окружна рада шкôльна въ Бучачи оголошує конкурсъ на посады учительскі: въ Цвѣтовôй, Звенигородѣ, Григоровѣ, Озерянахъ, Ковалѣвцѣ, Коростятинѣ, Лѣщанцяхъ, Новоставцяхъ, Новосѣлцѣ язловецкій, Олеши, Порховôй, Рѣпичахъ, Стѣнцѣ, Соколовѣ, Сорокахъ, Трибухôвцяхъ, Велесневѣ, Вычôлкахъ, Зеленôй, Журавинцяхъ, Живномѣри и на посады молодшихъ учителѣвъ въ Потоцѣ и Бариши. Поданя треба вносити до 20 мая.

— **Холера.** Въ Кудринцяхъ въ домѣ вже зараженôмъ прибувъ оденъ хорый на холеру, и въ Пôдгородищу коло Слобôдки турилецкои такожь у зараженôмъ уже домѣ захорувала одна дитина на холеру. — Донесенє старостра кôцманецкого про появу холеры въ Онутѣ на Буковинѣ, котре мы подали за черновецкою Gaz. pol., показало ся неправдивымъ. Лѣкарѣ ствердили, що тамъ не померъ нѣхто на холеру, лише на хибу серця и не житъ кишокъ.

— **Зелѣзниця льокальна.** Міністерство торговлѣ дозволило инжинерамъ Едв. Удерскому и Теод. Рыбакови въ Краковѣ розпочати передвступнѝ роботы технічнѝ до будовы зелѣзницѣ льокальнои зъ Хабôвки черезъ Новый Торгъ до Старого Санча зъ бôчными шляхами Новый Торгъ, Закопане и Маньова Стара весь.

— **Зъ Крехова пишуть намъ** про свячене въ тамошнôй читальни при монастири оо. Василіянъ слѣдуюче: „Наша читальня заложена въ лютôмъ сего року розвиває ся прекрасно. Свята справили собѣ читальники разомъ. Паски для членôвъ читальнѣ посвятивъ о. Мальчиньскій ч. св. В. осôбно въ комнатѣ читальнѣ и промовивъ до нихъ прехорошо, заохочуючи ихъ, щобы якъ найчисленнѣйше вписовали ся въ члены та заявляли любовъ до своеи св. церкви, свого обряду, краю и народу. Зô слезами въ очахъ кождый дѣливъ ся свяченымъ яйцемъ и цѣлѝ свята забавляли ся всѣ въ читальни. То, розумѣе ся, було дуже не на руку коршмареви, котрый дуже лютить ся на читальню и уживає всякихъ способôвъ, щобы єѣ пôдкопати Та не вдасть ся то єму, бо люде вже прийшли до розуму, а выдѣлъ читальнѣ такъ дбає про неи, що вже теперь зôбравъ 96 членôвъ. Въ тôмъ найбôльша заслуга чч. господарѣвъ Ивана Ґраля, Андрея Ґураля, Гната Процайлы и Пурского“.

— За цѣпъ убивъ Людвикъ Найда, пастухъ громадскій и зарôбникъ, Андрѣя Цмока, господаря маючого 45 лѣтъ, найдужшого хлопа въ селѣ Пôдбôрцяхъ. Нещасливый позôставивъ жѣнку и пятеро дрôбныхъ дѣтей. До „Дѣла“ такъ о тôмъ доносять: Дня 15 с. м. взявъ Найда Цмоковому хлопцеви Михаиеви шапку зъ головы, кажучи: „твôй отецъ взявъ менѣ цѣпъ изъ стодолы“. На се приходить Цмокъ зъ села, приносить два цѣпы до Михайла Заячкôвского, у котрого Найда коморувавъ, и пытає: „Котрый твôй цѣпъ?“ — „Отсей“ каже Найда. — „Нѣ“, перечить Цмокъ, „той біякъ подарувавъ менѣ Гойсакъ“. И оба почали тягнути цѣпъ до себе. Найда маючи скрыто въ руцѣ шевскій „ґнипъ“, пробивъ нимъ Цмокови правый бôкъ и праву комору серця. (?) Смерть наступила въ кôлька хвиль. Характеристична ся пригода тымъ, що при сперечаючихъ ся въ хатѣ були ихъ жѣнки, Заячкôвскій зъ паробкомъ, швець, що тамъ чоботы направлявъ, и нѣхто не бачивъ, коли Найда взявъ нôжь и пробивъ нимъ свого суперника, ба навѣть самъ Цмокъ нѣчого не знавъ, бо пустивши цѣпъ, ишовъ до дому, доперва коло дверей обернувъ ся и каже до Заячкôвского: „Михайле, та бо вôнъ мене проколовъ!“ — и по тôмъ, опершись о лавку и стѣну, умеръ. (Видко що серце не було пробите, бо инакше мусѣла бы була смерь въ тôй хвили наступити. *Ред.*) Поступокъ Найды выкликавъ велике розяренє межи людьми и его ледви живого вôдставлено до суду... Дивнѝ люде въ тыхъ Пôдбôрцяхъ и дивно у нихъ бувае. Якъ бы яке прокляте спочивало надъ тымъ бѣднымъ селомъ. Передъ кôлькома лѣтами зарѣзавъ чоловѣкъ жѣнку; передъ рокомъ поломали пôдборецкѝ паробки за селомъ чужому чоловѣкови руку и сидѣли по вôсѣмъ мѣсяцѣвъ въ кримінали; рôкъ тому вломили ся до шпихлѣра на приходствѣ и покрали збôже; тамъ розбито скриню, тутъ выпроваджено конѣ.... Злôсть, зависть, неприхильнôсть, захланнôсть, крики, сварнѣ, жалобы судовѝ... Дай Боже вже разъ инакше!

— **Зъ піяньства.** Вчера донесли мы, що при дорозѣ вулецкôй у Львовѣ въ млынôвцѣ найдено трупа якогось мужчины. Слѣдство поліційне показало, що то бувъ муляръ Валентій Чабановскій, 55 лѣтъ маючій, знаный великій пияниця. На вербѣ, надъ берегомъ млынôвки найдено урваный ремѣнь. Видко зъ того, що Чабановскій хотѣвъ повѣсити ся на тôй вербѣ, а коли ремѣнь урвавъ ся, вôнъ упавъ до млынôвки и утопивъ ся, бо не бувъ тверезый. Цѣкаве то, що два робôтники и жѣнка одного столяря зъ Вульки бачили Чабановского вже потôмъ, якъ упавъ зъ дерева и лежавъ на березѣ млынôвки, и хочь видѣли, що вôнъ непритомный, то не порятували его. Тымчасомъ за годину найшли его вже неживого у млынôвцѣ, де по вôдходѣ тыхъ „милосерныхъ“ робôтникôвъ певно впавъ

† Посмертнѝ вѣсти.

Теофанъ Глиньскій, священикъ ювилатъ, тит. совѣтникъ львôвскои митроп. консисторіѣ, приходникъ въ Городници, городеньского повѣта, померъ 17 с. с. въ 87 роцѣ житя а 64 священьства. — О. Иполитъ Станьчакъ, емеритованый гр. кат. священикъ, померъ у Львовѣ въ 82 р. житя. — Теофиль Луцикъ, авскультантъ суду въ Лопатинѣ, померъ въ 34 роцѣ житя. — Галичи померъ кс. Адольфъ Стшелецкій, деканъ станіславôвскій и лат. парохъ у Галичи

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** подає до вѣдомости, що стація Фонсдорфъ зелѣзницѣ мѣсцевои Цельтвеґъ-Фонсдорфъ, уряджена дотеперь тôлько для обмеженого руху товарового буде отворена зъ днемъ 1 мая 1893 р. такожь для руху особового и пакункового. Для шляху Цельтвеґъ-Фонсдорфъ суть важнѝ постановы реґулямінов и тарифы для перевозу особъ, пакункôвъ и посылокъ експресовыхъ и особъ зъ дня 1 сѣчня 1893. Пôсля сихъ постановъ выносить цѣна ѣзды въ однôмъ напрямѣ зъ Цельтвеґъ до Фонсдорфъ 21 кр. за II. а 11 кр. за III. клясу. Вôдъ дня 1 Мая с. р. выдаватись буде новый списъ зôставлюваныхъ посвѣдчень до ѣзды, въ наслѣдокъ чого дотеперѣшный списъ посвѣдчень до ѣзды зъ дня 1 Мая 1893 вразъ зô всѣми выдаными додатками зносить ся. Новый сей списъ посвѣдчень до ѣзды, котрый мѣстить значнѝ змѣны дотично шляхôвъ, на котрѝ посвѣдченя до ѣзды выдаватись буде якъ такожь цѣнъ ѣзды, можна разомъ зъ наглядною картою по цѣнѣ 50 кр. а. в. дôстати въ мѣсцяхъ выдачѣ доставлюваныхъ зшиткôвъ посвѣдчень до ѣзды, або замовляти єѣ за посредництвомъ прочихъ стацій.

— **Станъ воздуха** за минувши добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 21 с. м. до 12 год. въ полудне дня 22 с. м.: середна теплота була + 7·0° Ц., найвысша + 10·4° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 4·0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (757). Вѣтеръ буде повн. зах., непевный, мѣрный, теплота буде до + 4·0° Ц., небо буде захмарене; хвилевый дощь.

— **Цѣна збожа у Львовѣ** дня 21 с. м.: пшениця 7·— до 8·—; жито 6·— до 6·25; ячмѣнь 4·75 до 5·50; овесъ 5·50 до 7·75; рѣпакъ 10·50 до 10·75; горохъ 6·25 до 9·—; вика 4·75 до 5·25; насѣнє льняне 11·25 до 11·75; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 73·—; бѣла 70·— до 80·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижь 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 12·25.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 22 цвѣтня. Нинѣ має знову вôдбути ся спôльна конференція міністрôвъ, на котрôй має бути ухвалений спôльный прелімінарь на 1894.

Берлинъ 22 цвѣтня. Цѣсарь надавъ князеви Ґенови велику ленту домового ордера Гогенцоллернôвъ, князеви Аосты ордеръ чорного орла, ґрафови Туріну велику ленту ордера червоного орла, а князеви Абруццôвъ ордеръ червоного орла першои клясы.

Римъ 22 цвѣтня. Король принимавъ вчера повномôчникôвъ заграничныхъ монархôвъ, котрѝ складали єму свои желання. Опôсля були тѝ повномôчники на авдіенціи у королевои.

Специя 22 цвѣтня. Болгарска княжа пара выѣхала на пароходѣ Льойда „Амфітріда“ до Варны. Зачувати, що молода пара задержить ся на короткій часъ на Мальтѣ и въ Константинополи.

Фльоренція 22 цвѣтня. Стамболовъ, Грековъ и Петковъ вôдъѣхали до Венеціѣ.

сена высоко, захитала ся понадъ головами товпы и ажь на караванѣ станула спокôйно.

Павло сягнувъ по шапку. Наразъ перенхавъ ся до него Ґотфридъ и втиснувъ єму пцось чорне, мягке въ руку.

— Завяжи собѣ бодай ту крепу на рукавѣ — шепнувъ єму.

— По що?

— Ще готовъ хто подумати, що не хочешь носити по матери жалобы. Павло злякавъ ся тои думки и зробивъ, що братъ казавъ. Прикро то було єму, що давъ старшому братови такъ засоромити ся, ажь пôзнѣйше, значно пôзнѣйше зрозумѣвъ вôнъ, хто зъ нихъ тяжшу жалобу носивъ по смерти матери, хто єѣ оплакувавъ щирѣйше.

Кладовище лежало по серединѣ на поли, вôдгороджене. Три сосны, одна вôдъ другои подальше, заповѣдали вже его здалека, а на вершку валу, що его окружавъ, росли густо терневѝ корчѣ.

Туды пôшовъ сумный походъ. Сыны ишли заразъ за домовиною, батько зъ доньками ѣхавъ троха дальше на вôзку.

Павло дививъ ся передъ себе неповорушными очима, нахилеными до землѣ. Думавъ про пѣсокъ, въ котрôмъ треба було бродити.... про вино.... про Гальшку.... крѣсло батькове.... про вѣнець, що вôдчепивъ ся до половины вôдъ домовины и спадавъ ажь на колеса каравану. Постановивъ собѣ уважати, щобы его разомъ зъ домовиною не закопано въ земли, але зложено на могилѣ.

Ставувши надъ могилою, не чувъ нѣчого, тôлько якійсь жаркій огонь у вискахъ, и коли священикъ вôдмавлявъ молитвы, єму прийшло на думку, що замѣсть вина, мôгъ бувъ налити зôбранымъ пива. Заразъ по тôмъ мусѣвъ звернути увагу на близнята, котрѝ у своимъ жалю почали якісь дурницѣ выробляти, хотѣли кидати ся въ грôбъ и млѣли. Взявъ ихъ попôдъ руки, поцѣлувавъ и казавъ имъ зложити головы на своихъ плечахъ. Послухали его, замкнули очи и вôддыхали тяжко, мовъ у снѣ.

Коли першѝ грудки землѣ впали зъ лопотомъ на домовину, єму здалось, що по головѣ котять ся довкола кулѣ кругольнѝ, а коли могила усыпана зъ пѣску въ цѣлôй своѣй сѣрôй наготѣ станула передъ єго очима, думавъ собѣ: Завтра мусить ту вже мурава зазеленѣти....

Товпа розôйшла ся, батька вôднесено до вôзка, а три сыны повертали пѣшки до дому. Максимъ и Ґотфридъ розмавляли тихимъ, поважнымъ голосомъ про давнѝ свои дитиннѝ спомины, що вôдносились до покôйницѣ, лише Павло мовчавъ и думавъ собѣ:

— Слава Богу, що вже зложивъ я єѣ у могилу.

Въ єго мозку все ще шалѣла якась хоробліва дѣяльнôсть, сила призвычаєня; все ще не мôгъ вôнъ зрозумѣти нѣчого, не хотѣвъ зрозумѣти нѣчого.... ажь коли зайшовъ на подвôрє двора, котрый зô своими оборами, вкрытыми дахôвкою, зô слѣдами згарищь, выглядавъ такъ сѣро, сумно и опущено, тодѣ наразъ зô скоростію и могучостію блыскавицѣ, мовъ рѣчь зовсѣмъ для него нова, незнана, прийшла на него свѣдомôсть:

— Нема вже матери!

Обернувъ ся нагло, простягъ руки у воздухъ, и мовъ громомъ вдареный, упавъ на землю....

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Ґ. Найдлінґеръ

Зінґера оригінальни машины до шитя суть взôрцеви що-до конструкціѣ, нейлекши до роботы, шиють дуже гарно, зъ набôльшою точностію всяку матерію и всякою ниткою; заосмотрени суть найдоскональшими прирядами, а неперевысшими суть що-до тривкости и своеѣ здатности; тому то найрадше и найбôльше уживають тыхъ машинъ

до ужитку домашного и промыслового.

Найновѣйшій вынахôдъ Зінґера и Сп. то высокораменна т. зв.

Вібратінґъ Шутле машина до шитя

показалась, такъ якъ и всѣ дотеперѣшни выробы тои фабрыки, дуже практычною. Она вызначаесь такъ само легкостію въ орудуваню нею и гарнымъ выглядомъ. Оригінальна Зінґерова машина до шитя то найцѣннѣйшій прирядъ въ домашнôмъ господарствѣ.

Львôвъ ринокъ 9. 16

Філія: Черновцѣ улиця Паньска 18.

Бюро дневникôвъ и оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львовѣ

улиця Кароля Людвика число 9.

приймае

абонаментъ на всѣ дневники

по цѣнахъ оригінальныхъ.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручае

Товары камѣнни и шамотови.

Плыты бѣли и кольорови. — Насады коминкови. Комплетни уряджена для стаенъ и оборъ.

На жадане высылаемо катальоґи

заступники для **Галичины** и **Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

На **убраня**

найлучши матеріи суконни

камґары, шевіоты, льоденъ, непромакальни сукна стрѣлецки, матеріи на всяки убраня и найрозличнѣйши найновѣйши матеріи на дамску ґардеробу на весну и лѣто, всьо после найновѣйшои моды и знане зъ найлучшои якости, достарчае по найдешевшихъ фабричныхъ цѣнахъ **навѣть на метры,** також приватнымъ людямъ.

Складъ ц. к. пр. фабрики тонкого сукна и товарôвъ зъ овечои вовны

MORITZ SCHWARZ

Zwittau, Mähren.

Взôрцѣ дармо. Призначня вôдъ усѣхъ людей, властей и товариствъ. Для панôвъ кравцѣвъ дуже гарни книги зъ взôрцями неоплачено. 57

Короспонденціи въ языцѣ нѣмецкôмъ

Высоку Провизію

и сталу пенсію платимо аґентамъ за розпродажу законно дозволеныхъ льосôвъ на раты. Оферты до **Hauptstädtiche Wechselstuben - Gesellschaft Adler & Comp. Budapest.** 37

Приходъ Яблôнка

почта Солотвина

потребуе 58

дяка,

близша информація черезъ урядъ парохіяльный.

ц. к. уприв. фабрика машинъ и знарядôвъ рôльничихъ

Львôвъ, улиця Городецка ч. 22

поручае на надходячій сезонъ свôй богатый складъ машинъ и знарядôвъ рôльничихъ, знаныхъ зô знаменитои конструкціи и дуже солідного выконаня.

Репераціи выконують ся якъ найлѣпше и найдешевше въ роботни, заосмотренôй въ машины помôчничи найновѣйшого системү гнани парою. 19

Илюстровани цѣнники и катальоґи даромъ и оплатно.

Необходимою для кождого господарства есть 5

Кнайпъ Катрайнера

солодова кава

зô смакомъ кавы въ зеренцяхъ.

Дае она тоту неврôвнану користь, що шкôдливого спожитя чистои або сурогатами перемѣшанои кавы въ зеренцяхъ уникнути можна, та приладити собѣ далеко смачнѣйшу, а притôмъ здоровшу и поживнѣйшу каву. — Знаменита яко дотокъ до кавы въ зеренцяхъ.

Поручае ся дуже женщинамъ, дѣтямъ и хорымъ.

Наслѣдовиня осторожно уникати.

Всюды до набутя. — ½ кільо 25 кр.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оригінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у"

може лише се бюро анонсы приймати.

9

Поручае ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньскои, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.